

Като отъ коня си отседнахъ,
Спокойно тука се облегнахъ,
Обърнахъ погледъ азъ навредъ,
Изгледахъ всичкото наредъ.

Отдѣ се мисли появиа,
Та въ мене всичко съживиа,
Прѣминалото се яви
И ми душата съживи !

Азъ видѣхъ древната столица,
На нашѣ градове царица,
Прѣславъ съсъ свойѣ старини
Въвъ Хемоскитѣ планини !

Въвъ бащинитѣ си палати
Царь Грѣмъ отъ мислове крилати
Разхождалъ се заобиколенъ,
Душевно много нажаленъ.

За миръ два пѣти се обаждалъ,
Нарочно пратеникъ проваждалъ,
До Никифора гордий царь,
На византийци господарь.

Но никакъ гордий царь не слуша,
Но повече уши запуша
И се присмива съ веселба
На царска Грѣмова молба !

Грѣмъ трети пѣтъ му изпроводи
Отъ свои вѣрни скороходи,
Дано Никифоръ се склони
Да пощади дѣца, жени.

Но всичко пусто и напразно !
Никифоръ казва грѣмогласно,
Че нищо той не ще да чуй
И Грѣму въвъ лицето плюй.